

LANDSMØDE 2016

REFERAT

AMNESTY
INTERNATIONAL

**REFERAT
AMNESTY INTERNATIONAL
DANSK AFDELINGS LANDSMØDE – HOTEL NYBORG STRAND
AFHOLDT D. 30. APRIL – 1. MAJ 2016**

Indholdsfortegnelse

1. LANDSMØDET ÅBNES	1
2. VALG AF DIRIGENT, REFERENTER, STEMMETÆLLERE M.V.	2
3. HOVEDBESTYRELSENS BERETNING	2
4. KASSERERENS BERETNING OG BUDGET	9
5. DEBAT OG GODKENDELSE AF BERETNINGER.....	14
6. KANDIDATER TIL HOVEDBESTYRELSEN.....	17
7. VALG TIL FUNDRAISING OG ØKONOMIUDVALG (FØU).....	18
8. VALG AF REVISORER	18
9. FASTSÆTTELSE AF KONTINGENT.....	18
10. LANDSMØDE 2017	18
11. DIVERSE OPLÆG	18
12. LANDSMØDET GENOPTAGES	21
13. TALER.....	21
14. LANDSMØDEUDTALELSE	25
15. TILBAGEMELDING FRA ARBEJDSGRUPPER	25
16. STRATEGIPRÆSENTATION V/TRINE CHRISTENSEN	27
17. GOVERNANCE-REFORM.....	29
18. PRÆSENTATION AF NY HOVEDBESTYRELSE.....	30
19. PRÆSENTATION AF FUNDRAISING OG ØKONOMIUDVALG (FØU)	31
20. AFSLUTNING AF LANDSMØDET.....	35
21. BILAG 1.....	36
22. BILAG 2.....	37

LØRDAG DEN 30. APRIL

1. LANDSMØDET ÅBNES

Indledes med videospot om flygtninge (#FortEuropa)

Landsmødet blev åbnet af formanden for hovedbestyrelsen Nina Monrad Boel. Nina Monrad Boel bød velkommen til alle fra nær og fjern. Der blev budt særlig velkommen til de udenlandske gæster:

Genevieve Garrigos: Chair Amnesty France

Gabriele Stein: Chair Amnesty Germany

Becky Farrar: Committee of the Board and the Chair of Membership Committee Amnesty USA

Ole Gunnar Solheim: Regionleder / Amnesty Norway

Tove Marie Paasche: Regionleder / Amnesty Norway

Nancy Herz: Board member / Amnesty Norway

Bárður Ísheim: Board member / Amnesty Faroe Islands

Patrick Poon: Researcher /East Asia Regional Office

Det sidste år har været skelsættende i Dansk Afdeling. Vi har sagt farvel til Lars Normann Jørgensen, som har været Generalsekretær i 23 år. Amnesty er vokset både i Danmark og Internationalt under hans lederskab. Efter en grundig proces og et stærkt ansøgerfelt er Trine Christensen blevet ansat som ny Generalsekretær.

Nina Monrad Boel præsenterede den hovedbestyrelsen. En hårdtarbejdende flok, som har været igennem et begivenhedsrigt år med både ansættelse af ny generalsekretær, ICM og ny strategi.

Nina Monrad Boel (Formand)

Kristoffer Olsen (Kasserer)

Fatima Madsen (Næstformand)

Louise Bonnevie

Oliver de Mylius

Martin Isenbecker

Sophie Jo Rytter

Ole Ankjær Madsen

2. VALG AF DIRIGENT, REFERENTER, STEMMETÆLLERE M.V.

Nina Monrad Boel indstillede på hovedbestyrelsens vegne Claus Høxbro som dirigent, som efter valget overtog ledelsen af mødet og erklærede landsmødet for lovligt indkaldt, jvf. vedtægternes paragraf 5, stk. 1.

Referenter:

Jesper Ravn

Niels Fonsbøl

Medlemmer til det særlige udvalg:

Preben Meier Pedersen, Carsten Fenger og Mariann Bille Petersen.

Stemmeudvalg:

Ib Ketelsen

Andreas Canvin

Bente Marie Braarud

Birthe Guld

Hanne Pedersen

Irene Lind

Linda Jørgensen

Maj Munch Christensen

Mette Pilegaard

Annette Ibsen

Inger Sørensen

3. HOVEDBESTYRELSENS BERETNING

V/ Formand Nina Monrad Boel, Generalsekretær Trine Christensen

Nina Monrad Boel

2015 forstærkede billedet af, at menneskerettighederne er under pres i store dele af verden, også her i Danmark. Krige og konflikter, hvor parterne hensynsløst går efter civile mål, flere flygtninge end verden har set siden 2. Verdenskrig og brutal undertrykkelse af frihedsrettigheder i store dele af verden. Samtidig ser vi regeringer og magthavere, der svigter menneskerettighederne og underminerer konventionerne og det fælles globale ansvar.

At være medlem i Amnesty handler om at være en del af et fællesskab, der nægter at se bort fra den udvikling. Som insisterer på, at menneskerettigheder og menneskeværd skal og må være styrende. Og som sammen handler imod uretfærdighed for at skabe de ændringer, vi ønsker at se.

Måske er det vigtigere end nogensinde at minde os selv om, hvad vi egentligt opnåede i det forgange år. For det er ikke så lidt.

De forandringer, vi kæmper for, kan nogle gange være længe undervejs. Det kan tage år eller ligefrem årtier. For amerikaneren Albert Woodfox tog det 44 år, før han blev løsladt. Han var dømt for at have medvirket til drabet på en fængselsbetjent efter en fejlbehæftet retssag og trods stor tvivl om hans skyld. Han tilbragte alle de år i isolation – en forfærdelig og umenneskelig straf.

Amnesty har haft et vedvarende fokus på hans sag, der kulminerede i Skriv for Liv kampagnen i december. Der blev sendt tusindvis af breve og underskrifter til Albert Woodfox og til Louisianas myndigheder med krav om at løslade ham. Vi har været med til at sikre, at han ikke blev glemt – og endelig kunne stå som en fri mand d. 19. februar i år – på hans 69 års fødselsdag.

En anden af de sager, der har gjort et kæmpe indtryk på mange af os, er sagen om Moses Akatugba fra Nigeria. Anholdt som 16-årig, mistænkt for at have stjålet 3 mobiltelefoner. Tortureret på grusomste vis og dødsdømt havde han tilbragt næsten 10 år i fængsel. Amnesty tog hans sag op, og omkring 800.000 skrev under for Moses på verdensplan heraf 30.200 fra Danmark. I maj måned blev han benådet af guvernøren, der udtalte, at det skete på baggrund af pres fra blandt andre Amnesty. Moses sendte en dybfølt tak og sagde:

Amnesty Internationals medlemmer og aktivister er mine helte. Jeg forsikrer dem om, at det store arbejde de har gjort for mig, ikke er for ingenting. Jeg lover at blive en menneskerettighedsaktivist og at kæmpe for andre.

Trine Christensen

I Sydamerika har vi igennem længere tid haft fokus på reproduktive rettigheder, ikke mindst i sammenhæng med kampagnen MyBodyMyRights. Sidste år satte vi fokus på Guatemalas ekstreme abortforbud, der betyder at kvinder, som det skete for 18-årige Guadalupe, kan blive idømt 30 års fængsel efter en ufrivillig abort. Efter Amnestys intervention lykkedes det at få Guadalupe benådet, og vi har et løfte fra regeringen om et loveftersyn, så de mange andre kvinder, der sidder fængslet for abort, snart kommer ud i friheden.

I Danmark har vi haft et langt og sejt træk for at forbedre retssikkerheden for voldtægts ofre. I 2015 satte vi med kampagnen #jatilkafeerikkejatilsex fokus på, at voldtægt aldrig kan være ofrets skyld og på behovet for at se nærmere på, hvorfor så mange sager henlægges uden at komme for en dommer. Vi samarbejdede med Bodyshop om at indsamle underskrifter og lave events rundt om i landet, og overleverede i september 42.500 underskrifter til justitsminister Søren Pind i en gigantisk kaffekop. Han lovede et eftersyn på området. I januar præsenterede han så en voldtægtspakke, der inkluderer mange af vores anbefalinger, og bl.a. indfører en særlig træning af politi og forbedrer adgangen til bisiddere for ofrene. Det er en stor sejr, og noget vi kan være meget stolte af at have medvirket til. Og vi skal holde fast i arbejdet, for vi har lang vej igen - som vi så i sidste uges sag, der tyder på, at der stadig er en uforståelig standard for, hvornår 3 unge kan erklære sig godtro om tilsagn til sex fra en bevidstløs pige.

Nina Monrad Boel

Vores bevægelse talte ved udgangen af 2015 86.200 medlemmer og 120.000 Lifeline-aktivister. Hermed har vi vendt udviklingen over de sidste år med fald i medlemstal. Samtidigt – og lige så vigtigt – er de medlemmer vi har i dag mere aktive, handler mere og giver mere til menneskerettighedsarbejdet.

Aktivister i alle aldre og over hele landet fra Vejle til Allinge udviste i 2015 en imponerende kreativitet. I august samlede vi for eksempel Danmarks største postkort i Kongens Have: 150 kilo og 480m². Det havde forinden været opdelt i 50 mindre stykker og sendt ud til aktivister i hele landet for at blive påført en hilsen til Marokkos kong Mohammed, med beskeden om at han kan stoppe tortur.

Alt i alt nåede dansk afdeling op på knap 1 million handlinger for menneskerettighederne. Det er et kæmpe antal, som vidner om, hvor stor viljen til at aktionere mod uretfærdighed er.

Trine Christensen

Noget af det vigtigste, vi gør, er at sætte menneskerettighederne på dagsordenen. At dokumentere og udbrede informationer om hvad der sker løbende, og sikre at sager ikke glemmes. Med et medlemsblad, der citeres i The Guardian og andre medier, tusindvis af følgere på Facebook og Twitter, masser af besøgende på vores faste udstilling i Frøslev-lejren, og rekordmange omtaler i medierne, når vi vidt og bredt ud på mange forskellige måder.

Sidste år på landsmødet hørte vi vores kriseresearcher Donatella Rovera fortælle om sit arbejde – en inspirerende og utrættelig kvinde. Hun og hendes kollegers arbejde er grundlaget for, at Amnesty kunne gå stærkt ud med dokumentation om forfærdende overgreb i lande som Yemen, Syrien, Den Centralafrikanske Republik, Nigeria, Irak og Sydsudan – ofte både begået af væbnede grupper som Boko Haram og ISIS og af landenes militær. Med den viden kan vi lægge pres på magthavere og internationale spillere som FN og Den Afrikanske Union for at modvirke yderligere overgreb.

Nina Monrad Boel

Krigen i Syrien har nu raset i over 5 år. Assad regimets brutalitet overfor civilbefolkningen er eskaleret med brug af tøndebomber, kemiske våben samt systematiske forsvindinger og tortur. Man vurderer, at antallet af døde nu ligger på mellem en kvart og en halv million. Over 11 millioner er på flugt eller er internt fordrevne. Det er uhyrligheder, som civilbefolkningen flygter fra.

Men verdens, Europas og Danmarks svar har været svagt, undvigende og ansvarsfralæggende. Det har bidraget til, hvad der bliver kaldt en flygtningekrise. Det er ikke en krise for os i Danmark; det er en krise for de mennesker, der er på flugt fra krig, og som har mistet alt. Det er en humanitær krise.

For os er det i høj grad en værdimæssig krise. For Europas respons har i årevis været at bygge højere hegn, mens FN's appeller om hjælp til at drive lejrene i nærområderne langt fra mødes. Libanon - et lille og fattigt land, har modtaget flere syriske flygtninge end hele EU tilsammen siden 2011 I Tyrkiet anslår man, at tallet er på 2,5 millioner syriske flygtninge.

Trine Christensen

I begyndelsen af året valgte EU's ledere ikke at fortsætte Italiens eftersøgnings- og redningsoperation, Mare Nostrum, der i 2014 reddede 100.000 mennesker på Middelhavet. Den kyniske og helt fejlagtige kalkule var,

at hvis flygtningene VED, at der ikke er redningsfartøjer på havet, vil de ikke risikere livet. Der kom ikke færre mennesker. Men mange flere druknede. Amnesty skubbede hårdt på for at tvinge EU til at sætte en ny, udvidet redningsaktion tilbage i kraft. Det lykkedes, og det har reddet tusinder af menneskeliv på Middelhavet.

Men det forhindrede ikke alle drukneulykkerne. Billedet af 3-årige Aylan Kurdi med sin røde t-shirt i sandet gav sidste sommer et alt for menneskeligt ansigt på de lidelser og de risici, mennesker der har mistet alt, er villige til at løbe.

Nina Monrad Boel

I sensommeren steg antallet af flygtninge til Europa kraftigt med de fortsat hensynsløse angreb i Syrien. Tusinder af mennesker bevægede sig til fods op igennem Europa og nåede også Danmark. Flygtninge blev drevet tilbage fra Europas grænser med tåregas og pigtrådshegn sat op i al hast i Ungarn og Slovakiet. Det blev umuligt at ignorere omfanget af den humanitære katastrofe. Få lande trådte til, de fleste fandt på flere måder at signalere, at flygtninge ikke var velkomne.

Senere fik vi dansk lovgivning, der betyder, at flygtninge må tilbageholdes på ubestemt tid uden dommerkendelse, og planer for øget brug af fængsling i det hele taget. Afviste asylansøgere sidder nu i Vridsløselille Fængsel, og andre placeres i teltlejre, selv om Røde Kors har tomme bygninger til formålet.

I januar vedtog Folketinget nye stramninger, der helt ubegribeligt udskyder muligheden for familiesammenføring for krigsflygtninge – nogle af verdens mest sårbare mennesker - i 3 år. Det er en evighed i et barns liv. Selv regeringens egne jurister vurderer, at der er en risiko for, at Danmark vil tabe en sag ved Menneskerettighedsdomstolen. Det er et helt uhørt skred i dansk politik. Tidligere ville Folketinget ikke velvidende krydse den grænse, hvor der var overvejende risiko for at bryde menneskerettighederne. Værst af alt glemmer vi, at det er flygtningene, der har brug for beskyttelse – ikke vore grænser.

Trine Christensen

EU's beskæmmende aftale med Tyrkiet er en del af samme tendens, der sætter politisk signalværdi og protektionisme over værdier og beskyttelsen af de svagestes rettigheder. FN, Amnesty og andre advarede om at aftalen næppe kan gennemføres uden at krænke menneskerettighederne. At definere Tyrkiet nu som et sikkert land at sende flygtninge tilbage til, sker trods bedre vidende – vi har dokumenteret, at tyrkerne sender folk tilbage over grænsen til det krigshærgede Syrien, og i øvrigt også til Afghanistan og Irak uden at vurdere deres individuelle beskyttelsesbehov. At internere flygtninge i uhumske lejre på Lesbos og Chios uden lægehjælp, information eller nok tæpper og mad er en konsekvens af en forhastet aftale. Oven i købet vil aftalen næppe nedbringe antallet af flygtninge, men blot flytte menneskesmuglernes kyniske forretning til andre, ofte mere farlige ruter.

Desværre er det ikke kun på flygtningeområdet, at vi mangler et politisk lederskab, der holder fast i menneskerettigheder og retssikkerhed.

I samme liga er udmeldingen fra Forsvarsministeren i forbindelse med Folketingets vedtagelse af at sende soldater og F16 fly til Irak og Syrien. Ministeren har nægtet at garantere overholdelsen af forbuddet mod at overlevere tilfangetagne, hvis der er risiko for tortur og dødsstraf. Trods fem års arbejde med en

militærmanual, der skulle sikre det modsatte. En sådan melding før den militære indsats overhovedet er sat i gang er dybt problematisk.

Nina Monrad Boel

Terrorhandlinger i Danmark, Frankrig, Libanon, Nigeria, Elfenbenskysten – og for nylig Belgien udgør klare brud på menneskerettighederne, og en menneskelig tragedie for dem, der fanges i de meningsløse og afskyelige handlinger. Terror rammer både enkelte mennesker, men også hele samfund. Vi rammes af chok og en følelse, af at her ikke længere er så sikkert som vi troede. Vores medborgere og flygtninge, fra selv samme overgreb, mødes med frygt og diskrimination. Politikere responderer oftest med mere kontrol, mere overvågning og suspendering af rettigheder. Afvejningen af sikkerhed og rettigheder sættes igen og igen op som et valg mellem to poler, hvor rettighederne ses som en naiv luksus, vi ikke kan tillade os.

Myndighederne HAR pligt til at beskytte borgerne mod vold og overgreb. Men at kaste vores allesammens rettigheder overbord, er at gå for langt. Menneskerettighederne og retssikkerhed er ikke luksus, men selve fundamentet. I morgen skal vi høre fra Genevieve, formanden for fransk afdeling, om udviklingen i Frankrig i det sidste år og om Amnestys arbejde for at sikre at menneskerettigheder og retssikkerhed er bærende principper, også i terrorbekæmpelsen.

Trine Christensen

Og så var der en royal delegation til Saudi-Arabien, efter et år hvor menneskerettighedssituationen er gået fra slemt til værre. Med voldsom undertrykkelse af ytringsfrihed, fængsling og stokkeslag til Raif Badawi og andre kritikere. Brugen af dødsstraf er steget med 74%, en tendens, der er fortsat i 2016, som knap var begyndt, før 47 blev henrettet på samme dag. I Yemen bomber den saudiarabiske coalition civile beboelsesområder, skoler, og hospitaler. En delegation af royal kaliber, med den timing kan ikke andet end at give et brutalt regime unødvendige PR-point.

Alle disse eksempler viser hvor let menneskerettighederne og retssikkerheden kan blive tilsidesat. Amnesty har en kæmpe opgave i at modstå denne tendens. Vi opfordrer regeringen til at genvinde fodfæstet som en nation, der bakker op om menneskerettighederne og de internationale konventioner.

Nina Monrad Boel

Der er rigeligt at tage fat på. Derfor er det helt afgørende med en samlet, koordineret og prioriteret indsats. Vi skal være skarpe på, hvad vi kan og skal opnå, og hvordan vi gør det. Derfor har vi i organisationen haft fokus på at udvikle vores strategi gennem de sidste 2 år.

Den nye internationale strategi for 2016-19 blev vedtaget i Dublin på det internationale rådsmøde, ICM i august.

Den har dannet basis for den danske strategi i samme periode. Vi har set på, hvordan vi kan blive endnu bedre til at levere de resultater, vi er her for at skabe, og hvordan vi skaber de bedste rammer for at få så mange som muligt med, i kampen for menneskerettighederne: Medlemmer, aktive, politikere, partnere og rettighedshavere. Det er tvingende nødvendigt for at møde de udfordringer vi ser i verden i dag.

Vi fortæller mere om den internationale og danske strategi i eftermiddagens 2. session. Og præsenterer de overordnede tanker i morgen formiddag, i plenum.

Trine Christensen

Vi fik usædvanligt meget opmærksomhed efter ICM sidste år, særligt i forbindelse med EN af resolutionerne: Nemlig den, der bad vores internationale bestyrelse om at udfærdige en politik for Amnesty, der anbefaler en afkriminalisering af sexarbejde. Beslutningen kom efter flere års research, konsultationer og diskussioner – også på danske Landsmøder.

Sexarbejdere er blandt de mest marginaliserede og udsatte mennesker rundt om i verden – og igennem vores researcharbejde har vi set, at kriminaliseringen af sexarbejde betyder yderligere marginalisering, gør sexarbejdere mere udsatte for vold og overgreb, herunder fra politiet, og gør deres adgang til sundhedsydelser næsten umulig.

Afkriminalisering løser ikke alt. Der skal sættes stærkt ind med sociale tilbud, der skal etableres reelle alternativer og exitprogrammer for dem, der ønsker det, og kampen mod trafficking skal styrkes – blandt andet ved at tilbyde opholdstilladelse til handlede kvinder.

Nina Monrad Boel

En vigtig diskussion, vi tog hul på sidste år her i Nyborg og videreførte på ICM, fik ikke så meget opmærksomhed i medierne. Men den er ikke mindre vigtig af den grund: nemlig hvordan vi vil organisere os, tage beslutninger og holde møder i vores internationale bevægelse. Hvem skal have indflydelse på de beslutninger, der træffes i Amnesty? Hvordan sikrer vi diversitet i vores organisation?

Vi har udviklet og ændret Amnesty mod en mere global bevægelse over de sidste år, og verden omkring os har også ændret sig med større krav til hurtig respons. Det betyder, at vi må se på, om vores nuværende måder at gøre tingene på stadig er de bedste – samtidigt med, at vi skal holde fast i de elementer der gør os til den organisation vi er. Det er komplekse afvejninger med stor betydning for vores demokrati og for vores organisation. Vi håber meget at snakke med så mange af jer som muligt om de spørgsmål i 3. session i eftermiddag.

Trine Christensen

En anden vigtig tilgang, som vi har øget fokus på i de senere år, og som er centralt i både den internationale og danske strategi, er at arbejde tæt sammen med partnere og rettighedshaverne.

Tæt samarbejde gør os klogere og sikrer, at vi har det rette fokus og tilgang. Vi vil gerne særligt takke vores partnere i arbejdet for transkønnedes rettigheder, som er her i dag. Den foreløbige kulmination i kampagnen i år har været helt fantastisk: Vi står med en historisk mulighed for at få fjernet transkønnede fra sygdomslisten med anden-behandlingen af lovforslaget om under to uger.

Hvis lovforslaget går igennem, vil det få enorm betydning for transrettigheder i Danmark og langt udover landegrænserne. Og det er på grund af jeres engagement og mod. En stor tak for det fine og stærke samarbejde vi har haft.

Nina Monrad Boel

På sidste års landsmøde hørte vi fra Maryam al-Khawaja, hvis far, tortureret og svækket af sultestrejker, er fængslet på livstid for sin fredelige insisteren på menneskerettighederne i Bahrain. Hvis søster Zaynab nu sammen med hendes lille søn på blot 15 måneder er fængslet for det samme. Med et regime, der så åbenlyst fortsætter med at krænke menneskerettighederne med nye og udspekulerede tiltag, ville man ikke kunne

fortænke Maryam eller hendes familie i at føle sig opgivende. Men i stedet gav hun os en fortælling om håb. Om sygeplejersken i Bahrain, der i skjul tog hendes torturerede fars hånd og sagde, "også dette vil passere" (this too shall pass). Om at så kim til ændringer i fremtiden, selvom man ikke ved, hvilke der vil vokse, eller hvornår de vil bryde igennem.

Og det er præcis, hvad vi må gøre i denne tid, der kan synes uden udsigt til, at tingene kan blive bedre. Sammen kan vi række en hånd ud, sige fra over for uretfærdigheden og gøre en forskel. Vi må forsætte med at så frøene til den forandring, vi vil se i morgen.

I fællesskab kan vi meget mere – det er derfor hver af os er her i dag. Og det er derfor, vi er en del af Amnesty.

Tak fordi I er kommet. Jeg håber, I alle får et spændende og inspirerende landsmøde.

4. KASSERERENS BERETNING OG BUDGET

Kasserer Kristoffer Nilas Olsen fremlagde hovedbestyrelsens økonomiske beretning samt orienterede om hovedbestyrelsens budget for 2016.

Hovedbestyrelsen har i det forgangne år været travlt beskæftiget på flere områder. På denne slide kan I se, hvilke punkter, der i særlig grad har drevet hovedbestyrelsens økonomiske politik.

Kort fortalt har det været vigtigt for HB at sikre fortsatte investeringer i vækst, øget medlemstal og øgede aktiviteter. Sideløbende hermed har vi været optaget af løbende at følge op på, at investeringen tilvejebragte de fornødne resultater samtidig med, at vi arbejdede for at sikre, at det internationale system opmuntrer til, at dansk afdeling og Amnestys øvrige sektioner følger en offensiv vækststrategi, der kan sikre, at vi også fremover vil være en stærk stemme for menneskerettigheder over hele verden.

Strategien har båret frugt: På internationalt plan er det blevet vedtaget, at afdelinger skal have gode betingelser for at investere i fundraising, og i dansk sammenhæng er det lykkedes at stabilisere medlemstallet efter flere års vigende udvikling.

Samtidig hermed har dansk afdeling formået at opnå kraftig vækst i vores aktiviteter, og det er således en styrket snarere end en beskåret forening, der går ud af krisen.

Som det fremgår af denne figur, har dansk afdeling hvert år siden højdepunktet i 2011 med godt 100.000 registrerede medlemmer oplevet tilbagegang i medlemstallet. Denne udvikling er imidlertid vendt i 2015, idet antallet af medlemmer ved årets udgang var højere end ved årets begyndelse.

Mens vi i januar 2015 talte 86.200 medlemmer var tallet i december 86.201.

Nu meldte min kæreste sig godt nok ind i Amnesty i 2015, men stigningen med et enkelt medlem dækker faktisk over, at der i 2015 er blevet hvervet hele 16.000 nye medlemmer.

Det skyldes en solid og topmotiveret indsats fra alle i organisationen og ikke mindst fra vores hårdtarbejdende medarbejdere i face2face og telemarketing. En stor tak skal der lyde til jer!

Sideløbende med denne udvikling, er det værd at understrege, at dansk afdeling gennem de sidste fem år har fået en meget stor gruppe af venner, som – selv om de måske ikke betaler kontingent – alligevel ønsker at bidrage med deres handlinger til gavn for menneskerettighederne.

Som denne figur viser, er antallet af tilmeldte til vores SMS Lifeline-initiativ steget eksplosivt de seneste par år. Mens vi i 2010 kun havde omkring 20.00 Lifeline-aktivister, kan vi glæde os over, at vi med udgangen af 2015 havde 128.000 venner, som støtter menneskerettighederne i gerning, og som har potentiale til at blive støttemedlemmer på kort eller længere sigt.

Det er Hovedbestyrelsens klare ambition, at vores Lifeline'ere med tiden skal have tilbud om øvrige meningsfulde og relevante aktivismeformer, der giver dem mulighed for at udvikle deres engagement i Amnesty.

Antallet af handlinger for menneskerettigheder foretaget af dansk afdelings medlemmer og støtter er vi også i stand til at måle.

Mens vi i 2010 kunne mønstre cirka 250.000 handlinger til støtte for vores kampagner og sager, er det i 2015 lykkedes os at runde en lille million af de samme typer af handlinger.

Man kan med denne målestok sige, at vores forening er blevet fire gange så slagkraftig siden 2010.

Den sidste figur, jeg vil vise, giver et overblik over udviklingen i de af vores indtægter, der stammer fra medlemskontingenter og faste – dvs. tilbagevendende - støttebeløb.

Hvert punkt i figuren viser, hvad vi modtog fra medlemmerne i støtte i et givent kvartal. Og som det fremgår af figuren, modtog vi i første kvartal 2011 cirka 18,4 mio. kr. på et tidspunkt, hvor vi havde over 100.000 medlemmer. Ved indgangen til 2016 er vi 'kun' godt 86.000 medlemmer, men vi modtog 18,6 mio. kr. i støttebeløb.

I hovedbestyrelsen er vi glade for at have vendt medlemstilbagegangen, men vi er samtidig også meget opmærksomme på, at medlemstallet ikke udtrykker hele sandheden om foreningen. Lige så vigtigt er det eksempelvis, hvor meget gavn, vi faktisk gør for menneskerettighederne gennem aktivisme. Med denne udvikling i baghovedet, er det nu tid til at præsentere foreningens samlede indtægter og udgifter i året, der gik.

En mere detaljeret oversigt findes i landsmødematerialet på side 43.

I højre talkolonne kan I se, hvordan foreningen forventede i vores budget, at indtægter og udgifter udviklede sig og i venstre kolonne kan I se de faktiske regnskabstal.

Som det fremgår af sliden, endte vores indtægter med at blive under en mio. kr. lavere end oprindeligt budgetteret, mens udgifterne blev cirka en halv mio. kr. højere.

Det samlede resultat blev således en smule ringere end forventet i budgettet: Hvor hovedbestyrelsen havde planlagt et underskud på 3 mio. kr., endte året med et underskud på 4,4 mio. kr.

Selv om det samlede resultat blev lidt ringere end forventet, er det samlet set hovedbestyrelsens vurdering, at vi er på rette vej.

Det er værd at understrege, at hovedbestyrelsen bevidst besluttede i 2014 at afsætte et beløb på 2,3 mio. kr. til en målrettet investering i fundraising-indsatsen. Denne investering har i 2015 bidraget til underskuddet, men erfaringerne fra 2015 viser, at investeringen har båret frugt og vil give et positivt afkast i de kommende år.

Det sidste, der er værd at bemærke på sliden er, at årets underskud finansieres ved et træk på vores opsparing - den såkaldte egenkapital - som efter fratræk af 4,4 mio. kr. udgør 14,6 mio. kr. ved indgangen til 2016. På denne slide kan I se, hvordan de samlede indtægter på 80,2 mio. kr. fordeler sig på forskellige typer af indtægter. Flere detaljer findes på side 47 i landsmødematerialet.

Langt den største del af vores indtægter kommer fra kontingenter og medlemsbidrag. Og her opnåede vi i 2015 en indtægt på 75,4 mio. kr., hvilket var identisk med, hvad vi havde budgetteret.

De testamentariske gaver blev budgetteret til 2,8 mio. kr., hvilket vi også ramte præcist. Det skyldes navnlig, at vi fra 2015 har indført den politik, at vi kun budgetterer med indtægter fra testamenter, som er kendte, og som vi er sikre på at modtage i løbet af året.

Indtægterne fra fonde blev en lille million mindre end budgetteret. Disse penge er dog ikke tabt, men forventes at blive indbetalt i 2016. Det skyldes konkret, at vi af forskellige årsager er blevet en smule forsinket på et vigtigt arbejde, vi udfører omkring LGBT-rettigheder i Uganda og den Obelske familiefond, som finansierer projektet, er indforstået med at lade midlerne komme til udbetaling i 2016 og fremover i stedet.

På denne slide kan I se hovedtallene for vores udgifter i 2015. En mere detaljeret oversigt fordelt på de 5 strategiske perspektiver findes på siderne 49-54 i landsmødematerialet.

Som det fremgår af tabellen, har der været øgede udgifter til fundraising, hvilket navnlig skyldes, at hovedbestyrelsen i løbet af året besluttede at bevilge ekstra midler til i sidste kvartal af 2015 at udvikle et pilotprojekt, hvor vi ansætter fundraising-medarbejdere, som er regionalt forankret i stedet for at have et rejsehold med base i København.

Takket være pilotprojektet kan vi se, at der er økonomisk potentiale i en mere regional forankret fundraising-indsats, og den vil vi derfor styrke yderligere i 2016.

De færre udgifter til aktiviteter i 2015 skyldes foromtalte forsinkelse på projektet om LGBT-rettigheder i Uganda, som vi fortsætter med i 2016.

Endelig har vores internationale bidrag været en halv mio. højere end forventet. Det skyldes, at det Europæiske Kontor i Bruxelles har erfaret, at deres håndtering af komplicerede regler om beskatning af internationale medarbejdere muligvis ikke har været i fuld overensstemmelse med den komplicerede belgiske skattelovgivning.

Da dansk afdeling har drevet Bruxelles-kontoret sammen med de øvrige europæiske sektioner, har vi for en sikkerheds skyld afsat en halv million kroner i 2015-regnskabet til at dække vores andel af den mulige skattegæld. Det er dog endnu ikke afgjort med sikkerhed, om vi skal betale så meget i restskat, og vi følger naturligvis spørgsmålet med interesse og har sikret, at der ikke opstår lignende situationer i fremtiden.

Denne slide viser udviklingen i vores tilgodehavender og vores gældsforpligtelser. En detaljeret oversigt findes på side 54 - 56 i landsmødematerialet.

Det væsentlige at hæfte sig ved her er, at vores egenkapital i 2015 er reduceret med de 4,4 mio. kroner, som vi havde i underskud sidste år.

Hovedbestyrelsen har foretaget en grundig analyse og vurderer, at dette niveau af reserver er tilstrækkeligt til at sikre foreningen mod uventede økonomiske hændelser i 2016.

Hvis vi kort skal opsummere, hvorfor underskuddet i 2015 blev 1,4 mio. kr. større end ventet, skyldes det altså følgende forhold:

- 1) Vores andel i en forventet skattegæld til Det Europæiske Kontor

- 2) Hovedbestyrelsens beslutning om at bevilge midler til det spændende pilotprojekt med øget regional tilstedeværelse for vores facere
- 3) Derudover oplevede vi et uventet stort antal udmeldelser som følge af presse-skriverierne om Amnestys nye holdning til køb og salg af sex. Det kostede os direkte 150.000 kr. i tabte indtægter samtidig med, at fundraising måtte bruge ekstra ressourcer på at genvinde et antal medlemmer svarende til det tabte. Og her kan vi bare konstatere, at det koster knofedt at hverve medlemmer på gaden sammenlignet med relativt omkostningsfrit at kunne modtage penge i form af donationer fra fonde og testamenter.

Hvis vi kort skal opsummere hvad hovedbestyrelsen tager med sig af læresætninger fra 2015, så er det navnlig, at vores valg af en offensiv investeringsstrategi har vist sig at være rigtigt. Vi er på vej ud af krisen, og det er vi vel at mærke uden at have skåret væsentligt ned i vores kerneaktiviteter.

Vi kan samtidig se, at vækstpotentiallet på medlemshvervning ikke er udtømt, og vi har en strategisk ambition om, at den øgede regionale tilstedeværelse vil være medvirkende til, at vi i 2020 år når op på 100.000 medlemmer og 100 mio. kr. i indtægter.

Her er det især værd at pege på vores mange venner i Lifeline-ordningen, som har bidraget og i stadig højere grad fremadrettet vil bidrage med handlinger for menneskerettigheder og potentielle nye medlemmer og aktive.

2016 bliver for alvor året, hvor vi tager fat på at bygge bro mellem de mange aktive i Lifeline og vores bredere strategi for aktivisme.

Endelig fortsætter vi naturligvis indsatsen med en tæt opfølgning på budgettet og løbende afdækning af uventede økonomiske risici.

Jeg har flere gange nævnt vores øgede regionale engagement. Men hvad omfatter det konkret?

Det betyder, at vi etablerer regionale face-to-face-hvervehold, som har base i landets større byer.

I fjerde kvartal oprettede vi det første regionale hold i Odense, og erfaringerne herfra er så gode, at vi netop har etableret en tilsvarende tilstedeværelse i Aarhus.

Det er allerede blevet besluttet, at Aalborg vil blive udset til at huse det tredje regionale hverveteam.

Fordelen ved disse regionale hverveteams er, at de får et klart bedre overblik over mulighederne i lokalområdet, og ikke mindst hvad der foregår af Amnesty-aktiviteter samtidig med, at de bidrager til at synliggøre Amnesty. Vi forventer både økonomisk vækst og bedre koordinering som følge af de nye regionale hvervehold.

Nu er vi kommet til hovedtallene for 2016-budgettet. De ser sådan ud:

I højre kolonne ser I hovedtallene i budgettet, og i venstre kolonne kan I se hvilke tal, vi faktisk realiserede i 2015. Som I kan se, budgetterer vi med et balanceret budget i 2016.

Medvirkende til dette er ikke mindst, at vi i 2016 oplever virkningen af den nye måde at betale internationale bidrag på, som i højere grad honorerer sektioner, der investerer i økonomisk vækst. Det betyder konkret, at vores bidrag til det internationale arbejde falder med 3 mio. sammenlignet med året før.

Det er endvidere væsentligt at nævne, at det internationale sekretariat tror så meget på vores økonomiske vækststrategi, at de har besluttet at støtte den med et kontant bidrag i form af et engangsbeløb på 4 mio. kr., der ikke skal betales tilbage. Formålet med beløbet er at gøre det muligt for dansk afdeling at gennemføre prioriterede fundraising-initiativer, som vi ellers måtte udskyde. Og det er ikke mindst takket være disse midler, at vi kan gennemføre vores offensive plan om en øget regional tilstedeværelse samtidig med at vi fortsætter den målrettede indsats om at hverve flere medlemmer blandt vores Lifeline-venner.?

Endelig er det værd at understrege, at afdelingens forventede indtægter i 2016 er konservativt ansat. Allerede nu er vi vidende om, at der tilflyder foreningen testamentariske indtægter på op mod 7 mio. kr., som imidlertid ikke var kendte på tidspunktet, hvor budgettet blev lagt. Der er således reelt udsigt til et solidt overskud i regnskabet for 2016.

Vi har naturligvis i forbindelse med udarbejdelsen af budgettet været i en løbende dialog med Fundraising- og Økonomiudvalget, som er sparringspartner og vagthund over for hovedbestyrelsen i økonomiske spørgsmål. Jeg har på denne slide gengivet væsentlige dele af udvalgets udtalelse om regnskabet for 2015 og budgettet for 2016. Udtalelsen kan beskues i sin helhed på side 40 i landsmødematerialet.

Medlemmerne af Fundraising- og Økonomiudvalget i 2015 var Claus Høxbro, Vivi Basballe, Carsten Fenger, Ib Ketelsen, Martin Stabell og Jakob Diness, og jeg vil gerne benytte denne lejlighed til at takke dem for værdifuld og kritisk rådgivning og sparring gennem det forgangne år.

Afslutningsvist vil jeg præsentere de foreløbige resultater for 2016. På denne slide kan I se hovedtallene for første kvartal 2016 i venstre kolonne sammenlignet med budgettallene i højre kolonne. Kort fortalt er vores resultater en lille million kroner bedre end forventet.

Hermed skal jeg afslutte min præsentation af regnskabet for 2015 og budgettet for 2016. Tak for jeres opmærksomhed og jeg står naturligvis til rådighed for spørgsmål såvel her som i den dedikerede seance, der følger umiddelbart efter plenum.

5. DEBAT OG GODKENDELSE AF BERETNINGER

Claus Høxbro takkede for beretningerne og åbnede for debat om beretningerne.

Hans Hüttel, Nørre Sundby Amnesty Aalborg

Det er godt at have venner og betalende venner. Hvor stor overgang er der fra Lifeline til betalende medlemmer? Hvor stor var krisen i forbindelse med ICM resolutionen vedr. sexarbejderpolitikken?

Kristoffer Nilaus (Kasserer)

Netop det at skabe et medlem ved at lære dem om os via Lifeline har været et af hovedbestyrelsens strategiske mål. Der var en rekruttering på 4000 fra Lifeline-puljen til medlemskab så vidt jeg husker, det er ambitionen at det skal vokse. Sexworker-policy'en er et følsomt emne, og vi har respekt for, at ikke alle er enige med os i det her. Der har været stort frafald med eksplicit begrundelse i sexarbejde-politik. Det konkrete tal er omkring 600. Dette korrigeres til 300.

Trine Christensen (Generalsekretær)

Vi fik 300 henvendelser, der eksplicit begrundede deres udmeldelse med sexarbejderpolitikken. Der var så yderligere 300 flere udmeldinger end normalen for en tilsvarende periode uden angiven grund. Vi brugte meget tid på at forklare, hvorfor og hvordan vi var nået til denne beslutning, og aflive myter og misforståelser. Det arbejde fortsætter i det daglige. Vi kan bruge beslutningen som afsæt for den fortsatte debat. Og i øvrigt erkende, at vi ikke vinder alle.

Henrik Egelind (Mobilisering og Fundraisingchef)

Lifeline konverterede 3000 til medlemmer hele sidste år, og det tal er vi allerede nu ved at overhale i år. Lifeline er også en god mulighed for at blive bekræftet i, hvor vigtig Amnesty er, så vi bruger det også som fastholdelse og tilbud til medlemmer, der ikke er på Lifeline.

I forbindelse med sexarbejder-dialogen med medlemmerne har vi har fået værdifuld feedback, som vi vil bruge fremadrettet.

Anette Ibsen, Furesø

Formanden understreger den imponerende aktivitet. Føler sig stødt over den manglende omtale af lokal-aktivisme i den skriftlige beretning. På trods af mange fine ord om, hvor vigtig aktivismen stadig er. Afsnit nævner Frøslev, samt tortur og lægegruppen, mens lokalgrupperne kun er nævnt som nogen, der får tilskud, men ikke noget om hvad støtten bliver brugt til Youth har sit eget afsnit, hvilket ville være forventeligt også var tilfældet for lokalgruppernes vedkommende. Det savnes en mere synlig rolle for Amnestys aktive, blandt andet engagementet i individualsagerne, som er stort. Der anmodes om, at der tænkes mere på aktivgrupperne som ressource og bidragende i beretningen fremefter.

Nina Monrad Boel (Formand)

Bakker op og beklager ift. beretningen. Der loves mere fokus næste år.

Kommentar fra salen:

Aktiv som foredragsholder. Vil gerne slå et slag for arbejdsgrupperne, da han ikke føler den optimisme, der er i beretningerne, er helt på sømmet. Menneskerettighederne er i krise. Det er trist vi i Danmark stiller spørgsmålstegn ved menneskerettighederne. Det er ikke en succes, at vi ikke længere taber medlemmer, når det kræver, at vi øger antallet af medarbejdere defineret ved ATP indbetalinger med 30%. Hvis det kræver, at vi hvert år forøger med 30% for at blive ved med at stå stille, hænger det ikke sammen. Der er nok at tage fat på.

Trine Christensen (Generalsekretær)

Vi er enige i, at MR er under pres, det er en del af strategien og en bunden opgave, at vi løfter den opgave at holde fast i Menneskerettighederne.

Nina Monrad Boel (Formand)

Vi har haft et stort fokus på fastholdelse fra hovedbestyrelsens side, og det vil vi fortsat have fremadrettet.

Conny Jensen, Viborg

Hvor mange medlemmer kommer og går i løbet af et år.

Kristoffer Nilaus (Kasserer)

Det svinger, men ca. 16.000 er gået fra os i 2015. Vi arbejder på at nedbringe frafaldet.

Vi kan konstatere, at mange af medlemmerne er stærkt motiveret. Jer her og mange er kernemedlemmer med stort engagement, men mange er kun med på yderste mandat, som falder fra ved meget lette påvirkninger. Vi vil aldrig opnå et frafald på 0.

Trine Christensen (Generalsekretær)

Vi skal ikke kun være større, vi skal også være stærkere. De kontingentpenge vi får, skal vi bruge meningsfuldt. Medlemmerne vi har, handler mere og betaler mere til fællesskabet. Så det går godt, og der er potentiale for at få det til at gå endnu bedre.

Susan Lund

Hvordan er aldersfordelingen i foreningen... Uddør vi?

Henrik Egelind (Mobilisering og Fundraisingchef)

Vores sammensætning er meget jævnt fordelt i forhold til den samlet befolkningsgruppe, selvom det ikke helt afspejles på landsmødet. Vi arbejder på at skabe bro mellem vores face2face program og aktivismen, vi har Vejlefjordgruppen (youth) hernede som vokser, så vi arbejder målrettet for, at vi ikke skal uddø.

Aldersfordelingen er jævn, og ca. 25 % af medlemmerne er mellem 18-25 år.

Brita Foged, København

En kommentar omkring underskriftindsamlingerne. Volumen er ret stor. Så er det utrolig dejligt at få besked om, at der nu er en, der er blevet løsladt. Flere af dem tak. Vi vil gerne have flere gode nyheder. Det er så dejligt med gode nyheder.

Nina Monrad Boel (Formand)

Det er godt du siger det. Det er vigtigt, at vi husker på de gode nyheder. Også her på landsmødet skal vi huske på de gode resultater, vi opnår sammen.

Britta Foged (op følgende kommentar)

Jeg tror ikke, man konverterer et medlem fra Lifeline ved at give dem 100 underskriftindsamlinger, men bare gennem 5 gode nyheder.

Gonzalo Vargas, foredragsholder fra Faxe:

Jeg er utrolig glad for hvad Amnesty har gjort for mig. Jeg har været i fængsel, været udsat for tortur under Pinoches diktatur i Chile, og Amnesty har reddet mit liv. Derfor bruger jeg al min tid på at gøre opmærksom på, hvad Amnesty står for. De unge i Danmark er søgende og vil meget gerne være engageret i Amnesty, som de kender og sætter pris på. Vi skal satse mere på aktivismen og foredragsholdere i hvervningen af ungdommen. Vi har behov for at være imødekommende ift. de unge, for der er velvilje og fremgang derude, som vi skal være positive overfor og komme i møde. Vi er nødt til at kommunikere Amnestys budskab mere og bredere.

Nina Monrad Boel (Formand)

Det er stærkt. Vi skal netop have fat i flere unge og i det hele taget for at få mere impact for menneskerettighederne. Tak for dine bemærkninger.

Maria, Aalborg

De fleste i vores gruppe er ikke betalende medlemmer. De bidrager til gengæld med deres tid og engagement. Behov for en større indsats for at lukke hullet mellem de unge aktivister og dem på landsmødet. Der er behov for at skabe bro mellem ungdomsaktivismen og videre.

Nina Monrad Boel (Formand)

Støtten fra Youth'ere og aktive, der ikke nødvendigvis bidrager økonomisk, skal integreres i vores beslutningsorganer og demokrati.

Fatima Madsen (Næstformand)

Vi har snakket meget i hovedbestyrelsen om, at Youth bidrager meget, og vi vil gerne have dem bedre med i vores governance-struktur, så vi potentielt også kan få flere til at stille op til hovedbestyrelsesposter. Jeg var selv Youth'er inden jeg stillede op. Vi bringer problematikken op i en international kontekst.

Rasmus (facér)

Jeg møder mange, der ikke ved, hvordan de kan være med efter youth. Kan der gøres mere for at fylde det informationsbehov.

Trine Christensen (Generalsekretær)

Vi arbejder for at lukke hullet mellem youth og aktivisme-betalende medlemmer og fortsatte engagement. Vi prøver at indtænke flow over universiteter og andre overgangstilbud fra gymnasiet.

Claus Høxbro (Dirigent)

Der er ikke rejst indsigelser mod regnskab eller beretninger. Regnskabet er godkendt og beretningerne er taget til efterretning. Tak for deltagelsen.

Drøftelser kan som sagt fortsættes i arbejds- og diskussionsgrupperne.

6. KANDIDATER TIL HOVEDBESTYRELSEN

Kristoffer Nilaus havde valgt at trække sit kandidatur fra hovedbestyrelsen, men var på valg til FØU. Der skulle derfor vælges 4 hovedbestyrelsesmedlemmer. Tre skulle vælges for 2 år og en for 1 år. Derudover skulle også vælges en suppleant.

Der var anført 8 kandidater i materialesamlingen, men Martin Stabell trakkede sit kandidatur, og der kunne derfor ikke stemmes på ham. Der kunne ikke stilles op til hovedbestyrelsen på landemødet, da der var tilstrækkeligt kandidater ved opstillingsfristens udløb d. 1. marts.

Det blev besluttet, at der ikke er separat valg til suppleantposten. Den der fik 5. flest stemmer ville automatisk blive suppleant.

Hver kandidat brugte to minutter til at redegøre for, hvorfor de skulle vælges til hovedbestyrelsen.

Kandidater på valg:

Lotte Andersen

John Hansen

Martin Isenbecker (genopstiller)

Fatima Madsen (genopstiller)

Ole Ankjær Madsen (genopstiller)

Moustafa Mahmoud Moustafa

Oliver De Mylius (genopstiller)

7. VALG TIL FUNDRAISING OG ØKONOMIUDVALG (FØU)

Der skulle vælges to medlemmer til FØU, og der var to kandidater opstillet: Ib Ketelsen (genopstiller), og Kristoffer Nilas Olsen. Hvis andre ønskede at stille op, kunne de kontakte Claus Høxbro eller Trine Christensen inden kl. 18.00 samme aften.

8. VALG AF REVISORER

Beierholm blev valgt til statsautoriseret revisor for dansk afdeling.

9. FASTSÆTTELSE AF KONTINGENT

Hovedbestyrelsen indstillede, at de forblev uændret, hvilket blev vedtaget:

Ungdomskontingent: 50 kr. pr. år

Studerende, arbejdsløse og pensionister: 195 kr. pr. år

Fuldt betalende medlemmer: 295 kr. pr. år

Livsvarigt medlemskab: 2.950 kr.

10. LANDSMØDE 2017

Det blev besluttet at landsmødet 2017 afholdes d. 29/30 april på Hotel Nyborg Strand

11. DIVERSE OPLÆG

Ole Ankjær Madsen om Rejseholdet

Rejseholdet er nedlagt i gammel form, men der bygges videre på det arbejde, der blandt andet resulterede i opdateret guides "Aktiv i Amnesty" og "Aktiv i en Amnesty gruppe". Præsentation af nye rejsehold:

Birgit Ostefeld

Marianne Looft

Bente Marie Braarud

Peter Wallengren

Suzanne Scytt

Ole Ankjær Madsen

Vi rejser rundt og besøger grupperne rundt om i Danmark. Vi skal være rådgivende og vejledende ift.

Grupperne, og dette nye aspekt krævede en kompetenceafklaring. Grupperne har desuden meldt tilbage, at de gerne vil have besøg af rejseholdet, blot ikke lige nu.

Rejseholdet skal betragtes som et serviceorgan – IKKE en kontrolforanstaltning.

Marian Bille Petersen om kustodearbejdet i Frøslev

Frøslev-udvalget har et godt tilbud: I kan blive kustoder i Frøslevlejren. Vi vil gerne have hjælp til at modtage de næste 10000 gæster. Som kustode får man logi.

Helle Jacobsen (kampagneleder) og Mark Nielsen om Amnestys arbejde for transkønnedes rettigheder

Helle Jacobsen

Vi kører en kampagne for transkønnede, fordi det er vigtigt, at vi står i solidaritet med alle udsatte grupper inkl. de transkønnede. Derfor har I også kunne møde et stort fokus på emnet ved dette landsmøde.

Mark Nieslen

Jeg hedder Mark, og jeg 39 og transkønnet. Jeg ved ikke, hvorfor jeg ikke har det køn jeg fik tildelt, blot at jeg ikke selv har valgt ikke at identificerer mig med det køn, jeg fik ved fødslen.

Jeg har altid haft det skidt og følt mig forkert. Først for 4 år siden indså jeg, at jeg var transkønnet, og at det var grunden.

Jeg kom i hormonbehandling og tog 1 år efter til udlandet og fik fjernet mine bryster for egen regning, fordi det ikke kan gøres i privat regi her i landet.

I begyndelsen af 2014 blev jeg henvist til sexologisk klinik på Rigshospitalet, København. Siden har jeg været til adskillige samtaler, undersøgelser, tests, 17 i det hele, men jeg er stadig ikke blevet tilbudt nogen behandling. Hverken den hormonbehandling, jeg allerede lovligt får udenom sexologisk klinik, eller nogen former for operationer.

Der er nu snart gået to år, og jeg venter og venter og svarer og snakker og spilder tid og ressourcer.

Jeg er blevet udspurgt om ufatteligt personlige og intime ting.

Man kan således af min journal læse om, at moderne dans og ballet keder mig, og om jeg snyder, når jeg lægger kabale. Hvordan jeg gik klædt som barn, feriepræference m.m.

Men jeg kan ikke se det relevante i eller acceptere at skulle svare på, om jeg har homoseksuelle familiemedlemmer, og hvem det så er. Om jeg har tvunget mig til samleje før jeg var 15 år, eller pjækket fra skole før jeg blev 13.

Om mine vaner og tilbøjeligheder ved onani, antal partnere, seksuelle debutalder, hvordan det føles at få orgasme, om jeg har haft seksuel kontakt mod betaling.

Sådan er det at være transkønnet i Danmark i 2016. Man har det ikke let med sig selv, og man har det ikke let med sundhedssystemet, som insisterer på, at man er psykisk syg. For det er i dag en psykisk diagnose, som skal stilles, før sexologisk klinik vil overvej at tilbyde behandling.

Klinikken vil se fotos af en som barn, tale med ens forældre og snage i alle kroge af ens privatliv. De har monopol på behandlingen, og det gør de med mistænkeliggørelse og sygeliggørelse, umyndiggørelse, ydmygelse og diskrimination.

Der er en række lande, hvor menneskerettighederne krænkes, og derfor har Amnesty International en væsentlig og relevant rolle at spille for menneskerettigheder globalt set. Men Danmark er en del af verden, og det er derfor jeg står her i dag.

Jeg deltager både i rapporten og kampagnen.

Det er ikke rimeligt, at transkønnedes rettigheder krænkes. Det er modbydeligt, det er perverst, og det sker her i vores land.

Amnesty har i deres rapport givet en sober og sønderlemmende kritik af sexologisk klinik, samt en kampagne der har til hensigt at forandre vilkårene for mennesker som mig. Det er langsomt, men sikkert ved at lykkes.

Derfor vil jeg gerne rette en tak til Amnesty og til kampagneleder Helle Jacobsen, og hendes super seje team og kolleger samt alle jer der som menige medlemmer med indignationen i behold er med til at kæmpe for netop menneskerettigheder. Både i resten af verden, men også her i Danmark.

Til sidst vil jeg slå et slag for vores workshop kl. 16.30 i sal C.

Håber vi ses. Tak!

Claus Høxbro suspenderede landsmødet indtil søndag kl. 09.30

SØNDAG DEN 1. MAJ

12. LANDSMØDET GENOPTAGES

Landsmødet blev åbnet med en video fra Spillerforeningen, som satte fokus på de horrible forhold i Qatar, hvor migrantarbejdere knokler under slavelignende forhold for at gøre landet klar til VM i fodbold i 2022. Billedmaterialet i filmen var leveret af Amnesty International.

13. TALER

Introduktion v/ Nina Monrad Boel

Som I alle sammen ved, har vi fået en ny generalsekretær for første gang i 23 år. Hun hedder Trine Christensen, og I så hende alle træde flot ind i rollen i går.

At ansætte en ny generalsekretær er en af de mest betydningsfulde opgaver for en hovedbestyrelse. Det er en ansættelse, der har stor betydning for organisationen og vores menneskerettighedsarbejde de næste mange år. Hovedbestyrelsen har taget opgaven seriøst, og vi har haft en meget grundig proces.

Vi har haft et professionelt rekrutteringsbureau tilknyttet, og vi har haft et rekrutteringsudvalg, som udover Fatima og mig selv, inkluderede John Olsen (tidligere formand), Claus Høxbro (formand for FØU), Inger Lise Larsen (HR-chef), Joakim Lundstrøm (repræsentant for medarbejderne på sekretariatet) og George Macfarlane (repræsentant for den internationale bevægelse)

Jeg vil gerne takke rekrutteringsudvalget.

Vi fik 48 ansøgninger til posten fra et meget kvalificeret ansøgningsfelt. Vi har haft 4 samtalerunder, tests og opgaver.

Igennem hele processen er der en person, der har skilt sig ud, så der var ingen tvivl hos hovedbestyrelsen. Trine har alle de kvalifikationer, vi har eftersøgt og mere til. Hun er en stærk leder, hun har viden om fundraising og er skarp på økonomisk styring, opfølgning og monitorering.

Samtidig er hun strategisk tænkende og får ansvaret for at få vores nye strategi implementeret. Samtidig har hun forståelse for vores kultur, værdier og organisation. Trine har haft MR-arbejdet tæt inde på livet i hele sin karriere. Hun startede som researcher i USA og har arbejdet hos Amnesty de seneste 16 år. Hun været i felten, og hun har skrevet rapporter. Hun er ekspert i MR og har en viden som få andre. Trine vil fortsætte med at være en stærk stemme for Amnesty. Vi er stolte over, at Trine fremover skal vise retning og lederskab for Amnesty Danmark. Vi har fået en fantastisk generalsekretær. Det er derfor en stor glæde at kunne give Trine ordet, så vi kan høre om hendes visioner for Amnesty.

Trine Christensen

Tusind tak. For et par år siden stod jeg i en venindes have og tørrede jorden af hovedet, efter at have gravet hele dagen. Pludselig ringede min telefon, og jeg kunne se, at det var Lykke Faye.

Lykke Faye er gift med en gambianer. De har tre børn sammen. Hun bor i Næstved, og på det tidspunkt sad han på dødsgangen i Gambia, og for nogle måneder forinden havde præsidenten annonceret, at nu skulle alle på dødsgangen henrettes inden for meget kort tid. Amnesty gik i gang med internationalt at få bremset det her. I Danmark stod vi også med en kvinde med tre børn, der var dybt personligt involveret. Men nu sagde hun til mig i telefonen, at præsidenten nu havde sagt, at han alligevel ikke ville henrette alle på dødsgangen.

Vi havde arbejdet sammen og stået skulder ved skulder ved demonstrationer og i pressen. Vi havde snakket sammen på alle tidspunkter af døgnet. Derfor var det et kæmpe stort øjeblik at høre fra hende, at nu havde vi i hvert fald, indtil videre fået sat en stopper for det, der ellers var ved at ske. Og et år senere lykkedes det Faya sammen med Amnesty at få hendes mand fri.

Hun takkede os for at have stået ved hendes side, så hun ikke skulle være alene.

Nogle år før det, i 2004, sad jeg i New York, hvor jeg arbejdede som researcher. Vi fik et opkald fra Bonnie Clairmont, der var Cherokee-indianer og en af USA's førende kvinderettighedsforkæmpere, som vi havde rejst landet tyndt sammen med. Over hele landet havde vi talt med indianerkvinder, og de havde fortalt os, hvor grove overgreb, de var udsat for. Voldtægt og overgreb, der fandt sted, uden nogen greb ind. Der kunne gå måneder, før myndighederne overhovedet spurgte ind til, hvad der var sket. Bonnie Clairmont ringede nu til mig for at fortælle, at hun havde læst udkastet til vores rapport, og at hun havde grædt, fordi alt det arbejde hun havde lavet nu endelig var sat ind i en menneskerettighedskontekst og Amnesty stod ved hendes side. Amnestys rapport gav dem en platform, så de kunne blive hørt og med den rapport i hånden gik vi ud og fik lavet nogle fantastiske ændringer til lovgivningen. Hun takkede Amnesty for at stå ved hendes side.

Forrige sommer dukkede Nabeel Rajaab pludselig op på vores kontor. Han er en af de førende stemmer for menneskerettigheder og demokrati i Bahrain. Han var lige blevet frigivet nogle måneder før, blandt andet fordi Amnesty havde arbejdet så intensivt på få ham ud. Det var ham, der arbejdede sammen med Abdulhadi al-Khawaja og stiftede Bahrains Center for Human Rights, hvor de kæmpede for menneskerettigheder i Bahrain. Han ville ikke gå forbi vores kontor uden at gå op og sige tak til os. Tak til alle de medlemmer og aktivister, der havde skrevet under og kæmpet for hans sag.

Og lige som et sidste eksempel fik jeg en sms fra Anders Kærgaard? i går aftes, hvor han endnu engang takkede for, at Amnesty havde stået ved hans side, dengang ingen andre gjorde det. Da han trådte frem som whistleblower og fortalte om mulig tortur fra Irak, var han helt alene og måtte betale en enorm personlig omkostning. Sidste år fik han den ultimative oprejsning, da han fik Menneskerettighedsprisen i Danmark. Lang tid før det stod Amnesty ved hans side.

Det er vidt forskellige situationer, men de har det tilfælles, at det de udtrykker, er hele grundlaget for vores eksistens. Den taknemmelighed jeg modtog på vores alle sammens vegne er, hvad det hele handler om: at vi kan gøre en forskel og skabe ændringer for mennesker og i samfund. Nogen gange bare ved at sige fra uden at vide om og hvornår, det vil munde ud i forbedringer.

De var alle fire almindelige mennesker – de havde ikke planlagt at skulle blive menneskerettighedsforkæmpere eller samvittighedsfanger. Men af den ene eller anden grund blev de fanget op i en situation, hvor de havde et valg. Og de traf et, der tog dem længere ned af den vej. Jeg beundrer dem helt utroligt meget for den beslutning, de hver traf. Det er det valg, vi alle har. At se bort eller gå ind i kampen.

Verden står i dag overfor nogle store udfordringer, der truer grundlaget for MR og det globale fællesskab.

Efter 90'ernes optimisme er vi nu i en tid, hvor "realpolitikken" atter har mest ørenlyd. Frygt, protektionisme og nationalisme er til stor fare for de menneskeretlige landevindinger. Men der er også håb, og de ligger i civil- samfundet – i de almindelige mennesker. Der har længe været en udvikling, hvor civilsamfundets rolle og potentiale igennem en årrække har været stigende. Det har været civilsamfundet, der i handling og tale går i mod denne udvikling. Ikke altid fordi de er i flertal. Det er præcis det, Amnesty handler om. For mig er der få ting der er vigtigere end denne kamp. Jeg vil være med i den, og hvilket sted bedre end Amnesty?

Taknemmelig, ydmyg og fuld af beslutsom energi overfor opgaven som Generalsekretær. Jeg startede som frivillig i det lille Amnesty kontor på Dyrekøb, hvor jeg mødte Lars. Jeg er meget glad for at have fået lov til at arbejde med Lars også efter, jeg kom hjem fra USA, hvor jeg havde arbejdet som researcher i 11 år.

11 år hos AIUSA som researcher på rapporter om MR krænkelse i USA fra fængsling af uledsagede flygtningebørn, seksuelle overgreb mod kvinder i fængsler, politiets behandling af bøsser, lesbiske og transseksuelle, vold mod indianerkvinder og et diskriminatorisk sundhedssystem med fatale følger ifm. mørdredødeligheden.

Vi lavede også rapporter i samarbejde med IS om overgreb i forbindelse med 11. september. Det var en skelsættende dag, da tårnene styrtede sammen. Alle jeg kendte, havde nogen tæt på dem, som enten var i tårnene eller kendte nogen, der skulle have været i tårnene. Men trods chokket havde vi os Amnesty ingen forventning om, hvad der skulle ske. At vi skulle se begyndelsen til en tid, hvor menneskerettighederne blev til noget, man skulle forsøge at bygge op, men noget man skulle forsøge at omgå. At vi skulle se USA åbent gå ud og snakke om tortur, stå for forsvindinger, fængsling uden dom og overvågning uden grænser. En tid, hvor Bush rendte rundt og sagde: "You are either with us or against us."

Jeg er stolt af at være en del af Amnesty, en del af dem, der talte imod denne udvikling. Og det er jo også det, vi gør i dag. Det må ikke være frygtens, hadets, hævnens stemme - men fastholdelsen af værdier og retssamfund.

Det gælder også i fastholdelsen af flygtninges rettigheder og beskyttelsesbehov. Og for de mennesker, der bliver diskrimineret for det, de mener, eller hvem de er.

I dag kan det på samme måde som i starten af 00'erne virke uafvendeligt, men ligesom krigen mod terror og brugen af tortur, der i dag frasiges - selv af CIAs direktør - kan vi vende udviklingen. Det stiller store krav til os som organisation – både internationalt og nationalt. Vi skal være tre skridt foran, og vi skal identificere de vigtigste fronter i en hurtig og kompleks udvikling. Og vi skal være bevidste om, at vi taler i en kontekst, hvor MR ikke længere ses som en absolut sandhed.

Det betyder, at vi bliver nødt til at prioritere mere, end vi har gjort hidtil. Vi skal have en klar retning. Vi skal tale menneskerettighedernes sag ligeså sobert og velfunderet, som vi altid har gjort, men vi skal sætte os alle sammen mere i spil.

Vi skal ud og præge diskussioner og debatter og ændre meninger, der hvor (vi) de skabes – lokalt, på sociale netværk, politiske møder rundt om i landet og i medierne. Derfor skal vi styrke vores bevægelse. Det er vigtigt at blive større, men det er faktisk endnu vigtigere for mig, at vi bliver stærkere. Her tror jeg på, at vi skal finde flere måder, hvorpå vi kan give arbejdet fri. Vi skal bruge vores aktives ressourcer mere. Vi skal kræve af os selv, at vi bliver ved med at blive bedre. Hele tiden. For udfordringerne er massive.

Jeg er blevet spurgt en del gange i forbindelse med min tiltrædelse, om jeg ikke ind imellem syntes, at det hele var håbløst efter 17 år i branchen. Men det har det aldrig været. Måske er det fordi, at når man er et sted som Amnesty, så ser man også de fremskridt der sker. Vi ser forskellen for de mennesker, som vi kan skabe. Første gang jeg skulle stå i et pressemøde med USA's førende medier, var jeg lige ved at besvime af skræk.

Vi havde lavet en rapport, der handlede om seksuelle overgreb på kvinder i fængsler. Der manglede simpelthen lovgivning i mange af staterne om, at det altid skulle være forbudt for en betjent at have seksuelle relationer til en fange. Og det er jo absurd, når man tænker på den magtrelation, der er i et fængsel. Det betød, at ikke alene skete de her overgreb, men betjente kunne også altid sige, at det var sket med kvindens samtykke.

Ved siden af mig stod der en kvinde, der var blevet voldtaget af en sherif i et fængsel i Florida. Hun fortalte, hvad hun var blevet udsat for, og hvad det havde betydet, at der ikke var en sådan lov. Hun takkede Amnesty for at få lov til at fortælle sin historie, der blev sat ind i en kontekst ift. noget, der var så åbenlyst forkert. Og jeg tænkte, hvordan pokker kan jeg stå her og være bange, når hun kan stå her og fortælle om det.

Hvordan kan vi være opgivende, når vores partnere i Uganda, Bahrain, Kina og Danmark fortsætter deres kamp trods den fare og de personlige angreb, de er udsat for. Det kan vi ikke.

I dag er det arbejderne internationale kampdag. Det er et fantastisk eksempel på, hvad ganske almindelige mennesker kan skabe sammen. Når man tænker på de odds, arbejderne stod overfor for 100 hundrede år siden, er det en fantastisk rejse de har været på. Faktisk usandsynlig.

En verden uden Amnesty uden civilsamfundets stemmer, uden almindelige mennesker, der fælles går ind og giver et modspil og formulerer de værdier, som vi står for. Det skal vi holde fast i.

Ved at holde fast i håbet og værdierne har vi fat i det lange løb. Det bliver ikke let, og vi kommer til at se, at det bliver endnu værre. Men jeg kan ikke forestille mig et bedre sted at være end her sammen med jer.

Vi tager kampen op, og vi kommer til at gøre en forskel – sammen. Tak!

Claus Høxbro takker Trine og ønsker hende god vind på rejsen - og åbner for spørgsmål fra salen.

Britta fra København

Jeg vil godt sige, at da jeg så dig første gang (Trine Christensen, red.) i tv, hvor du skulle argumentere for standpunktet ift. prostituerede, tænkte jer: Wow – what a woman.

Trine introducerede den næste taler:

Bestyrelsesformanden fra Frankrig, Genevieve Garrigos.

Hun fortalte om menneskerettighedssituationen i Frankrig og satte særligt fokus på, hvordan menneskerettighederne er kommet under pres. Hun fremhævede, at især ytrings-, forsamlings-, foreningsfrihed "sættes ud af kraft" i forbindelse med truslen om terror.

14. LANDSMØDEUDTALELSE

Kommunikations- og Policychef, Sune Segal præsenterede årets landsmødeudtalelse. (Se udtalelsen - bilag 1)

Claus Høxbro åbnede for kommentarer fra salen, men der var ingen kommentarer eller yderligere bemærkninger. Udtalelsen blev vedtaget.

15. TILBAGEMELDING FRA ARBEJDSGRUPPER

Bente Marie Braarud

Det kom frem i vores debat, at det kan opleves ret svært at blive aktiv i Amnesty. Der er eksempler blandt medlemmer på, at man kan føle sig fremmedgjort. Er Amnesty ved at blive en koncert frem for en bevægelse?

Nina Monrad Boel (Formand)

Takkede for inputtet og pointerede, at vi i AIDK laver virkeligt meget materiale ift. Aktivisme, og nu skal aktivismestrategien også implementeres.

Trine Christensen (Generalsekretær)

Kan vi måske klæde vores medlemmer på til at gå i dialog med politikere og meningsdannere. Vi skal måske tænke i netværk på tværs. Der kom et forslag om en ombudsmand for de aktive på sekretariatet. En ansat med de frivilliges *mindset*. Det var en god og stærk debat om aktivismens vilkår i AIDK, og om hvordan vi tænker i bredere og bedre muligheder for at engagere sig der, hvor man er.

Dette er en prioritet for HB og ligger som en del af den strategi, der skal udmøntes de kommende år i samarbejde mellem aktive, HB og sekretariat.

Landsmødet henstiller til HB, at den afstand, der opleves mellem de aktive eller de, der gerne vil være aktive, og sekretariatet bliver så lille som mulig.

Claus Høxbro (Dirigent)

Takkede for tilbagemeldingen og opsummerede.

Der var en konkret henstilling fra arbejdsgruppen om at gøre afstanden mellem aktive og sekretariat så lille som mulig. Denne henstilling tog landsmødet til efterretning.

Kommentarer fra salen:

Kirsten Jensen:

Jeg vil gerne advare imod, at man snakker om en ombudsmand. For så institutionaliserer man sig jo på forhånd, at der er en modstand mellem sekretariat, HB og aktive. Og det er et rigtigt dårligt udgangspunkt. Man skal måske hellere tale om, at sekretariatet skal allokere mere tid til at bistå de lokalt aktive. Det andet er et kedeligt signal.

Bente Marie Braarud

Jeg burde have sagt, at ordet ombudsmand står i anførselstegn. Det var primært en tanke, og der var ikke andet i det, end at vi kan have et eller andet mellemlid og en formidlende funktion.

Kirsten Jensen

Så det er et ord I bruger, og I er altså opmærksomme på, at der ikke må være et modsætningsforhold. Claus Høxbro opsummerer, at henstillingen dermed bliver givet videre fra landsmødet, og at det kommer med i referatet.

Bente Marie

Der var lige et enkelt forslag mere ift. ændring ifm. teksten om støtteudvalg på side 69 i materialesamlingen.

Claus Høxbro

Der var en enkelt sætning, der blev modificeret. Det drejer sig, hvordan hovedbestyrelsen til det udvalg, der deler midler ud til menneskerettigheds-projekter, skal sammensættes.

Ændringen lyder, "at foreningens hovedbestyrelse fastsætter antallet medlemmer i udvalget." Altså at man ikke lægger sig fast på et bestemt antal medlemmer, men at HB fastsætter antallet af medlemmer.

Ændringen til teksten bliver henstillet af en enig arbejdsgruppe og vedtages af landsmødet.

Claus Høxbro takker arbejdsgrupperne og John Olsen. (Se den endelige tekst - bilag 2)

16. STRATEGIPRÆSENTATION V/TRINE CHRISTENSEN

Generalsekretær Trine Christensen præsenterer Amnesty Danmarks nye strategi, der strækker sig fra 2016-19. Den er baseret på den internationale strategi, som blev vedtaget på ICM i Dublin i 2015.

Den internationale strategi blev herefter omsat til en særlig dansk strategi ift. vores særlige kendetegn og muligheder, men/med den viden vi har, de aktive vi har, den omverden vi har, de politikere, vi skal forholde os til og de institutioner, der til stede i Danmark.

Vi har inddraget eksterne eksperter, og vi har indhentet viden alle de steder, vi kunne.

Vigtigst er det at fokusere på, hvor og hvordan AIDK kan byde ind ift. det, der er vores vigtigste opgave – nemlig menneskerettigheds-impact – både nationalt og internationalt.

Vi har tre hovedområder, vi fokuserer på i strategien. Analysen er den samme, som vi har hørt – menneskerettighederne er under pres.

På ICM var FNs Højkommissær for menneskerettigheder Zeid Ra'ad Al Hussein inviteret til at give os sine tanker på vores nye strategi, og han beskrev situationen som en bil, hvor alle fire hjul er ved at falde af. Det han pegede på er det samme, som vi også mener: Civilsamfundet rummer svaret. Civilsamfundet vokser i betydning og indflydelse. Der er mere brug for os end nogensinde. Som bevægelse skal vi bekæmpe krænkelserne og opbygge styrken og bredden i vores arbejde for at modsvare den udvikling. Det stiller kæmpe krav til os både internationalt og nationalt.

De tre hovedområder i strategien:

Flygtninge

- Historisk antal brutale væbnede konflikter, civilbefolkningen særligt udsatte
- Flere flygtninge end set siden 2. verdenskrig
- Regeringer søger at minimere deres landes involvering og afskrække fra at søge asyl
- Men også #refugeeswelcome bevægelsen med folk fra hele Europa, der siger dette imod
- Amnesty er til stede i hele problematikken fra krigszoner til modtagelse af flygtninge. Vi kan dokumentere og formidle og sætte MR-kontekst ind over. Vi er til stede internationalt og nationalt. Vi skal beskytte civile mod overgreb
- Vi skal presse på for støtte til nærområder, og vi skal tage imod vores del af flygtningene. Vi kan ikke overlade det hele til nærområderne
- VI SKAL skubbe på for at skabe globale, fælles løsninger, bremse konflikter, beskytte flygtninge og modgå den hårde nationalistiske fremmedfjendske debat for at nuancere den.

Frihedsrettigheder: ytrings-, forsamlings-, foreningsfrihed

- Stor international kampplads
- Under stort pres fra ex. Kina, Rusland, Tyrkiet, selv i Frankrig
- Voksende overgreb og fængsling af MR-fortalere, kritikere, journalister
- Lovgivning der forbyder forsamlinger og kalder organisationer for "fremmede agenter"
- Nedslag mod demonstrationer og masseovervågning
- Lang tradition for at arbejde med disse rettigheder – Vi har et unikt Urgent Action netværk

- Vi skal støtte og hjælpe menneskerettighedsforkæmpere blandt andet gennem vores nye kampagne til næste år.
- Dansk interesse i emnet: stærk platform for at skabe ændringer.

Køn og identitet

- AI har arbejdet under titlen, My Body My Rights – og det vil vi fortsætte med
- Seksuelle og reproduktive rettigheder er menneskerettigheder
- Fremskridt nogle steder, tilbagefald i andre
- Køn, identitet og seksualitet er kamppladser i FN – bruges som intern magt positionering i lande som Uganda, Rusland
- Undertrykkelse af kvinder er udbredt
- Enorme konsekvenser for individ og samfund
- I DK stærk historik ift. voldtægt og LGBT arbejde - ikke mindst ift. transkønnede
- Emnet har en særlig stor interesse i Danmark
- Stort opbrud – kæmpe interesse især blandt medlemmer, især unge. Det er tæt på, mange af os har mærket på egen krop eller kan forestille os, hvordan det må være.
- Vi kan gøre en forskel og være med til at ændre på noget.

Fire indsatsområder

Vi skal genskabe respekten for menneskerettigheder. Vi skal styrke vores bevægelse. Vi skal have flere med os. Flere medlemmer, flere aktive, flere samarbejdspartnere. Alle skal gøre, hvad de kan for MR.

Øget indflydelse – nå flere politikere, beslutningstagere, interessenter, partnere.

Øget opbakning – øge tilslutning og sympati for menneskerettighederne og for Amnesty. Flere skal kende og bakke op om MR – og vil tale med andre om det. Vi skal være endnu mere til stede i pressen. Men også når I går ud og taler menneskerettighedernes sag.

Øget mobilisering: flere medlemmer og andre deltager aktivt i arbejdet for MR – vi skal sikre, at der er aktuelle aktioner med bred appel. Og samtidigt møde vores aktive og medlemmer, der hvor de er: hvad er det de hver især motiveres af, kan byde ind med. Flere meningsfyldte opgaver som for eksempel at deltage i politiske møder og stille spørgsmål. Spændende, vigtigt. Det øger impact og styrker vores bevægelse.

Flere medlemmer og øget økonomisk støtte: vi vil være flere medlemmer – der vil blive længere, ikke bare større, men stærkere. Vi har brug for midlerne til at møde de udfordringer, vi står overfor – både i DK og internationalt.

Vi er i fuld gang med at arbejde på, hvordan vi skal implementere strategien, og det vil I høre meget mere om. MR er under kæmpe pres. Menneskerettigheder kan ikke gradbøjes. Derfor er Amnesty også vigtigere end nogensinde. Og I er vigtigere end nogensinde. Vi skal gøre alt det her som en samlet bevægelse.

Strategien kan opsummeres i én sætning: **Vi skal have flere med for at få større impact.**

17. GOVERNANCE-REFORM

Nina Monrad Boel (Formand) introducerede Rune Arctander, næstformand for den internationale bestyrelse, der fortalte om arbejdet for at sikre en ny global Governance Reform.

Rune Arctander

Reformen skal bygge op om strategien som Trine netop har præsenteret, med fokus på handlekraftighed og styrke som organisation. Jeg har i arbejdsgruppen fået input til at tage med videre i processen for at gøre organisationsstrukturen bedre, når den skal ligge klar om et års tid. Alle input medtages i det videre forløb. Strukturen på de internationale møder er ikke væsentligt anderledes, end de er til et sektionsmøde som dette. Der er kommet små ændringer til undervejs, men den store gennemgribende reformproces er udeblevet. Men nu er der fokus på dette, og der kommer et udspil om en måneds tid.

På ICM i 2013 fik den internationale styregruppe ansvar for at tænke i en ny model, der skal være "fit for purpose". Hensigten er en model, der sikrer maksimal impact. Vi har længe ladet os begrænse af hvad, der er muligt indenfor rammerne af organisationen.

Vi foreslår derfor nu et stående organ der som kaldes et "global assembly", som kan sammenlignes med et mindre årsmøde, til at tage hurtige beslutninger. Dertil ønskes regionale platforme til at identificere udfordringer og muligheder.

Vi ønsker at ansvarliggøre alle sektioner af organisationen.
Vi har fokus på ligeværdig deltagelse i styrelsesmøderne.

Vi har haft forslaget til høring i sektionerne og har i de store linjer modtaget opbakning. Mange af de forslag, der er modtaget, er inddraget i de nyere udkast og foreligger i den nyeste version, som jeg fik i går. Der er i tilbagemeldingerne udtrykt bred enighed om en mindre stående forsamling som det øverste organ for bevægelsen.

Der var ligeledes enighed om ansvarsfordelingen mellem den nye globale assembly og den internationale styrelse, samt betydningen af de regionale fora. Der er en stor entusiasme til fordel for at kunne mødes oftere.

Stemmeretsspørgsmålet har været et centralt spørgsmål i mange år. I udkastet er der nu lagt op til et Global Assembly med 3 personer fra hver sektion, heraf to folkevalgte samt generalsekretæren. Det er desuden vigtigt, at der er diversitet i gruppen på køn og alder. Vi har også haft fokus på at spejle os i tendenser i omverden og søgt inspiration der.

Vi ved, at vi er lidt nølende og konservative, når det kommer til at forandre opsætningen i organisationen. Men vi kan se, at mange sektioner ønsker at bevæge sig i den retning nu. Processen vil fortsat være inkluderende. Der er en stor forandring af vores vedtægter foran os, og det kræver grundighed. Men målet er at gøre Amnesty til en mere handlekraftig organisation.

18. PRÆSENTATION AF NY HOVEDBESTYRELSE

Claus Høxbro bød velkommen tilbage og præsenterede resultatet af hovedbestyrelsesvalget.

Følgende er valgt til hovedbestyrelsen for en 2-årig periode:

Martin Isenbecker (179 stemmer)

Fatima Madsen (211 stemmer)

Moustafa Mahmoud Mustafa (185 stemmer)

Følgende er valgt til hovedbestyrelsen for en 1-årig periode

Oliver de Mylius (126 stemmer)

Følgende er valgt som suppleant:

Ole Ankjær Madsen (112 stemmer)

Følgende blev ikke valgt:

Lotte Andersen (47 stemmer)

John Hansen (83 stemmer)

Hovedbestyrelsen ser herefter ud som følger:

Nina Monrad Boel

Louise Bonnevie

Martin Isenbecker

Fatima Madsen

Moustafa Mahmoud Mustafa

Oliver de Mylius

Sophie Jo Rytter

Suppleant:

Ole Ankjær Madsen

Hovedbestyrelsen konstituerer sig på hovedbestyrelsesmødet, som ligger efter landsmødets afslutning.

Claus Høxbro åbnede for kommentarer fra salen:

19. PRÆSENTATION AF FUNDRAISING OG ØKONOMIUDVALG (FØU)

Der var ikke i løbet af lørdagen andre end Ib Ketelsen og Kristoffer Nilaus Olsen der meldte deres kandidatur til Fundraising- og Økonomiudvalget. Derfor blev Ib Ketelsen og Kristoffer Nilaus Olsen valgt uden modkandidater. Medlemmerne af Fundraising- og Økonomiudvalget er Jakob Diness, Carsten Fenger, Claus Høxbro, Ib Ketelsen og Kristoffer Nilaus Olsen. Hovedbestyrelsen udpeger efter førstkommande hovedbestyrelsesmødet et medlem til Fundraising- og Økonomiudvalget.

Kommentarer fra salen

Rasmus

Som facer på gaden møder jeg mange, som er trætte af, at de bliver ringet op for, at de skal donere mere. Jeg ved ikke om det kan betale sig, men jeg ved, at der er en masse, der melder sig fra, fordi vi ringer til dem. Kan vi gøre noget ved det? Evt. ringe færre gange med et større interval? Eller måske et passivt medlemskab.

Kristoffer Nilaus

Tak for kommentaren/forslaget.

Vi er helt på linje med din observation. Vi har lavet en undersøgelse, der netop viser, at der er en stor gruppe af medlemmer, der ikke kan svare for os at ringe til, fordi de netop melder sig ud. Det har vi taget til efterretning, og som konsekvens har vi nedtonet denne type af vores telemarketing. Så vil vi hellere have, at de bliver længere og måske kan kanaliseres over i aktivismen. Det kan samtidig gøre, at telemarketings ressourcer kan bruges til eksempelvis at gøre Lifeline- til rigtige medlemmer. Så vi er helt på linje og har ændret på det.

Trine Christensen (Generalsekretær)

Det er også vigtigt at påpege, som en facer sagde på landsmødet for et par år siden, det er aldrig forkert at bede om hjælp. Så det handler også om, hvordan vi stiller det spørgsmål. For bare det at få et opkald fra os, kan også gøre, at man bliver længere tid. Så tendensen er ikke entydig. Det der også er vigtigt, er at vi bliver bedre til at fortælle historien om, hvad det er vi laver og hvorfor vi beder om støtten.

Rasmus responderer

Kan man så ikke tilbyde mennesker, der ikke vil have det, et passivt medlemskab.

Trine Christensen (Generalsekretær)

Det gør vi også.

Kommentar fra salen

Jeg er træt af retorikken, når man bliver ringet op. "Jeg hedder Sofie, og vil gerne takke dig for din støtte". Jeg gider ikke høre, at hun hedder Sofie. Jeg er måske gammeldags. Ikke alle de taksigelser og privathed. Heller at vi udvikler mere fokus på, hvordan man kan gøre mere.

Trine Christensen (Generalsekretær)

Du er et af vores mest aktive medlemmer, ellers ville du ikke være her i dag. Og vi skal helt sikkert finde ud af, hvordan vi kan tilbyde vores aktive medlemmer at gøre endnu mere.

Men der er også mange, som ikke ønsker at være aktive. Men for dem betyder det meget, at de får en tak. Så det er en afvejning, men vi skal helt sikkert blive bedre til at tale med vores forskellige typer medlemmer – også i røret. Men hvis vi ikke fik de opgraderinger, som vi gør, ville vi stå her i dag med et stort underskud. Jeg ser det som en virkelig god ting, at vi i dag får ligeså stor indtægt ift. vores 86.000 medlemmer end fra vores 100.000 medlemmer, som vi havde for et par år siden.

Vores medlemmer både giver mere og handler mere end nogensinde før.

Jørgen Stubgaard, Hjørring

Kerne-ordet fra den første kommentar er privathed. Og det gør alle, der ringer til os. Man bliver omtalt med fornavn, og så svarer jeg altid, "Kender vi hinanden"? Det er muligvis et generationsspørgsmål. Men vær opmærksom på det og tag det til efterretning.

Kommentar fra salen

Det er ift. manglende kommunikation og de lokalafdelinger, der ikke føler sig nok set. Kan godt være det findes, men jeg fik den idé, at man skulle oprette regionale FB-sider, hvor man kan annoncere lokale events etc. Folk tjekker deres FB uendeligt mange gange om dagen. Det tager ingen tid at lave en FB-gruppe. Jeg kan godt høre/gøre det.

Ole Ankjær Madsen (suppleant)

Det er en god idé, og det skal jeg nok tage med til alle de Amnesty-grupper, jeg skal besøge.

Nina Monrad Boel

Jeg kan lige tilføje, at der eksisterer nogle gode grupper allerede. Blandt andet Aalborg, Aabenraa og Odense. Og der er også Råb Op-gruppen.

Kommentar fra salen

Der er mange af de unge medlemmer i Amnesty, der ikke ved, at landsmødet finder sted. Kunne man ikke oprette en Facebook-event og invitere alle medlemmer? Demokratiet virker bedst, når folk ved, der er et landsmøde.

Kommentar fra salen

Hvad gør I jer af tanker ift. at skære ned. Eksempelvis her på landsmødet får vi bare så meget. God mad, kaffe, kage osv. Store navne som Outlandish. Der kommer et magasin. Kan man skære ned på det?

Trine Christensen (Generalsekretær)

Vi gør os mange tanker om, hvor vi bruger vores midler bedst. Det er så vigtigt, at vi bruger vores penge de rette steder.

Ift. landsmødet har vi lang aftale, der også er rigtig god for os økonomisk. Men vi har en stram udgiftspolitik og passer på, hvordan vi bruger pengene. Men vi kan jo også se, at når vi har spændende navne som Outlandish, så er det nemmere at få folk med til landsmødet. Det er en prioritet for os, at vi er så mange som muligt. Derudover vil vi gerne have, at så mange af vores medlemmer bliver klædt godt på ift. MR. Det er det samme med bladet. Vi har eksempelvis fået indmeldinger fra nogle, der havde fået bladet ved en fejl. Vores blad bliver desuden citeret i store aviser. Meget af vores arbejde fletter sig ind i hinanden. Den Flygtninge-session, vi lige har haft nu her, hjælper mig fremadrettet til at bygge bro til de andre organisationer. Så udgifter er også tværgående.

Andreas Canvin, Vejle

Kan vi ikke gøre mere for at fastholde vores youth-aktive? Vi taber så meget potentiale. Jeg er så klar på at lave noget mere. Lad os få tydeliggjort det.

Hilde Buys, Odense

Er det blevet overvejet at lave et ungdoms-medlemskab?

Claus Høxbro

Ungdomskontingent er 50 kr. om måneden

Kommentar fra salen

Hvordan prioriterer man mellem Amnestys nationale og internationale arbejde?

Nina Monrad Boel

Der ligger en international retningslinje, der lyder 80/20 ift. prioriteringen mellem Amnestys nationale og internationale arbejde. Det er også det, vores strategi lægger sig op ad.

Trine Christensen

Ift. økonomi sender vi 30-40 procent af vores indtægter til det internationalt arbejde. Vi er blandt de 10 største bidragydere internationalt.

Kommentar fra salen

Nu har vi jo en ung og dygtig formand. Men nu hører jeg, at du er i din sidste periode, så du er nødt til at gå ud. Er 6-års-reglen hensigtsmæssig? Evt. vedtægtsændring?

Nina Monrad Boel

Det handler jo også om, at vi får skiftet ud en gang imellem. Vi mister helt klart viden, men jeg har ikke nogen skarp holdning til, hvor grænsen skulle ligge, men der skal ske en udskiftning med nye tanker og visioner.

Martin Isenbecker

Jeg vil gerne tage den overvejelse med ind i hovedbestyrelsesarbejdet.

Claus Høxbro

Det er en gammel regel, som også gælder flere steder internationalt. Men den har nogle fantastiske funktioner. Man kan komme af med folk, men man har også selv en undskyldning for at gå. Derfor har vi levet med den balance i mange forskellige funktioner i mange år. Den sikrer måske nok en dynamik i organisationen. Jeg er selv blevet ramt af reglen et antal gange – også som ICM-chair. Jeg ville gerne have fortsat, men jeg blev nødt til at gå, og der kom nye til, der også kunne klare det. Overvejelsen er god, men vi skal ikke gro fast. Den sikrer, at bevægelsen hele tiden er i bevægelse.

Claus takker for venligheden fra deltagerne og afslutter med en række praktisk information og giver ordet til Nina.

20. AFSLUTNING AF LANDSMØDET

Nina Monrad Boel takkede alle kandidaterne til hovedbestyrelsesvalget, stemmetællere, særligt udvalg, referenter, arbejdsgrupperne, vores udenlandske gæster, sekretariatet og dirigenten.

Nina Monrad Boel

Tak til alle jer, der er mødt op fra hele landet. Det er mennesker som jer, der vælger at tænde lys i stedet for at forbande mørket. Tak og fortsæt det gode arbejde! Jeg glæder mig til at se jer til landsmødet næste år.

PRÆSENTATION AF EVENT

Kampagneleder Helle Jacobsen præsenterede den afsluttende event, hvor alle landsmødedeltagere kunne være med i et fællesfoto i forbindelse med Amnesty Internationals kampagne for transkønnedes rettigheder.

21. BILAG 1

HAR FORSVARSMINISTEREN LÆST SIN EGEN MILITÆRMANUAL?

Det spørgsmål stiller deltagerne i Amnesty's årlige landsmøde. Spørgsmålet er en reaktion på, at danske styrker endnu en gang er på vej til at deltage i en international mission – denne gang i Irak og Syrien – uden retningslinjer for, hvordan de skal beskytte fanger, de eventuelt måtte tage, mod dødsstraf og tortur.

Danmark har en lang tradition som foregangsland, når det gælder overholdelse og udbredelse af respekt for menneskerettighederne. Amnesty's landsmøde opfordrer på det kraftigste regeringen til at handle i forlængelse af denne tradition og sætte alt ind på at sikre, at Danmark handler i overensstemmelse med sine internationale forpligtelser og undlader at udlevere fanger til tortur eller henrettelse.

Da danske soldater tog af sted til Afghanistan (2002) og Irak (2003), havde den daværende regering forsømt sit ansvar for at sikre, at der forelå tydelige og ansvarlige planer for fangehåndtering.

Resultatet udeblev ikke. I Irak overgav danske soldater fanger til britiske styrker. Briterne overgav fangerne til amerikanske styrker, som derpå overgav dem til irakiske styrker, der mishandlede fangerne. I Afghanistan overgav danske styrker fanger til såvel de afghanske myndigheder som til amerikanske styrker uden at have kontrol med, hvorvidt fangerne blev udsat for grove menneskerettighedskrænkelser.

Efter en årelang diskussion blev det besluttet, at Forsvaret skulle udarbejde en manual, der én gang for alle skulle fastlægge danske soldaters forpligtelser i henhold til den humanitære folkeret og menneskerettighederne – herunder forpligtelsen til at sikre, at fanger ikke udleveres til tortur eller dødsstraf. I januar 2016 udsendte Forsvarsministeriet et 603 sider langt udkast med titlen "Militermanual om folkeret i internationale militære operationer", der blandt andet behandler spørgsmålet om fangehåndtering. Manualen slår fast, at danske soldater ikke må overgive fanger til andre myndigheder eller styrker, hvis der er risiko for, at fangerne vil blive henrettet eller udsat for tortur.

I forbindelse med Folketingets nylige beslutning om at deltage i den kommende mission til Irak og Syrien oplyste forsvarsminister Peter Christensen imidlertid, at det ikke kan udelukkes, at danske styrker vil udlevere fanger til de irakiske myndigheder, uanset at der er risiko for, at de vil blive tortureret eller henrettet.

Realiteten er, at seks års arbejde og en militærmanual på over 600 sider ikke har flyttet os ét skridt videre siden 2002. Tværtimod ser vi en regering, der udtrykkeligt siger, at man må acceptere risikoen for, at fanger, der overdrages af danske styrker, tortureres eller henrettes – en accept, der er i direkte modstrid med de principper, der fremgår af udkastet til manualen.

Regeringen må øjeblikkeligt give maksimal prioritet til at sikre den hensigt, der udtrykkes i såvel manualen som den humanitære folkeret: At krigsfanger under ingen omstændigheder må udleveres til tortur eller dødsstraf.

22. BILAG 2

RESOLUTION OM AMNESTYS UDVALG FOR ØKONOMISK STØTTE

Landsmødet beslutter, at ordlyden i resolutionen pkt. 3 ændres til:

"at foreningens hovedbestyrelse fastsætter antallet medlemmer i udvalget."

Altså at man ikke lægger sig fast på et bestemt antal medlemmer, men at HB fastsætter antallet af medlemmer.

Ændringen til teksten bliver henstillet af en enig arbejdsgruppe og blev vedtaget af landsmødet.

Resolutionens pkt. 3:

Pkt. 3) *Ansvar for uddeling af midlerne i henhold til pkt. 2 påhviler Amnestys udvalg for økonomisk støtte. Foreningens hovedbestyrelse fastsætter antallet medlemmer i udvalget og udpeger disse. Udvalget vælger ved simpel flertalsafstemning en formand fra sin midte. Det fastsætter desuden en forretningsorden for udvalgets arbejde. Forretningsordenen og eventuelle senere ændringer af denne skal godkendes i foreningens hovedbestyrelse."*